

Asgar Jensen: Det er altid med beklagelse, man må fremsætte lovforslag, som er nødvendige for at standse en strejke, og det har altid været det konservative folkepartis opfattelse, at det er bedst, dersom parterne selv løser stridsspørgsmålene. Men jeg må sige, at det konservative folkeparti er lige villigt til at bære et ansvar, når det er nødvendigt. Om partiet har regeringsansvar eller sidder i opposition, har dets stilling aldrig været dikteret af.

Når livsvigtige områder er truet, må det være samfundsmagtens pligt at træde til for at bringe forholdene i orden. Der er ingen, der antaster organisationernes ret til at varetage deres medlemmers interesser. Det er det, alle organisationer — og dem har vi jo mange af her i landet — arbejder for, og det gør de med fuld ret. Men jeg tror, det er folketingets opfattelse, at hvis de gør det på en sådan måde, at det går ud over andres ret, ja måske endda går ud over samfundets funktionsdygtighed, bør samfundsmagten skride ind. Det må være sådan i alle forhold, at friheden slipper op, når man går andres frihed for nær, og det synes i dette tilfælde i hvert fald at være faretruende nær ved at ske.

Derimod har vi aldrig ment, at det var folketingets opgave i de konkrete tilfælde at tage stilling til løn- eller arbejdsforhold. Derfor vil jeg i modsætning til hr. Erling Dinesen på ingen måde gå ind på at drøfte, hvordan lønforholdene er eller bør være, for jeg mener, vi ganske savner oplysninger for at kunne tage stilling dertil. Jeg mener, at folketinget savner forudsætninger for at gå ind i en sådan drøftelse.

Der kunne vel være anledning til at sige, som det har været sagt så mange gange fra denne talerstol, at der vel er stor interesse i folketinget for, at indkomspolitikken i almindelighed holdes inden for visse rammer, men taget stilling i de enkelte tilfælde har folketinget aldrig gjort. Det har vel netop været på vor foranledning, at det har været uvildige mænd, som tidligere har måttet tage stilling til de nødvendige enkeltheder. Dette princip er baggrunden for det lovforslag, vi her behandler, og dette princip kan vi i det konservative folkeparti give tilslutning til; vi vil gå ind i et aktivt arbejde for at få lovforslaget fra hånden.

Jeg skal ikke gå ind på enkeltheder i lov-

forslaget, men blot sige, at vi vel i hvert fald i et udvalg skal se på, om ikrafttrædelsestidspunktet i § 7 er foreneligt med det, der er nødvendigt i dette tilfælde. Jeg skal i øvrigt tilsige vor medvirken i udvalgsarbejdet.

Jens Peter Jensen (Soro amt): Det er beklageligt, at de udfoldede bestræbelser for mægling mellem Danmarks Rederiforening på den ene side og Dansk Styrmandsforening og Radiotelegrafistforeningen af 1917 på den anden side er endt med negativt resultat. Dette forløb er årsagen til, at det høje ting nu stilles over for at skulle træffe beslutning om et indgreb i konflikten, som kan bringe iværksatte arbejdsstandsninger til ophør.

Jeg kan på venstres vegne anbefale den højtærede arbejdsministers lovforslag til vedtagelse, og jeg kan acceptere de motiveringer, der ledsager lovforslaget.

Politisk burde sagen egentlig ikke kunne give anledning til større stridigheder, for folketinget betræder her en vej, der gennem tiden har været livligt befærdet uanset skiftende folketingsflertals skiftende farve. Jeg skal i al stilfærdighed minde om, at den ærede socialdemokratiske ordfører, hr. Erling Dinesen, i egenskab af arbejdsminister den 28. oktober 1965 fremsatte et lovforslag for folketinget om nedsættelse af et fællesudvalg til afgørelse af uoverensstemmelserne mellem Danmarks Rederiforening og Radiotelegrafistforeningen af 1917. Lovforslaget blev fremsat, endnu før konflikten var kommet til udbrud. Det gik nemlig ud på, at de varslede arbejdsstandsninger ikke måtte iværksættes. Det havde måske været fornuftigt, om det ærede medlem havde været lidt mere opmærksom på den situation, end tilfældet har været; så havde stemmeføringen måske været lidt mere behersket her i dag.

I den aktuelle situation har konflikten derimod fået lov til at udvikle sig, og det politiske indgreb kommer først på et tidspunkt, da man må erkende, at arbejdsstandsningen kan få urimelige samfundsmæssige konsekvenser.

Jeg skal da gerne sige, at efter min opfattelse bør det i et liberalt samfund være en hovedregel, at arbejdsmarkedets parter frit kan udfolde arbejdskampe. Strejkeret og lockoutret er noget fundamentalt. Men lige så sikkert må det være, at ingen lille gruppe